

**NEHOVOR
MI
MAČIČKA**

RONALD STREHÁR

Autor: Ronald Strehár

Rok vydania: 2024

Obálka a ilustrácie: Ronald Strehár

Prvé vydanie, vyšlo ako elektronická publikácia

Copyright © Ronald Strehár, 2024

ISBN (PDF): 978-80-570-6065-9

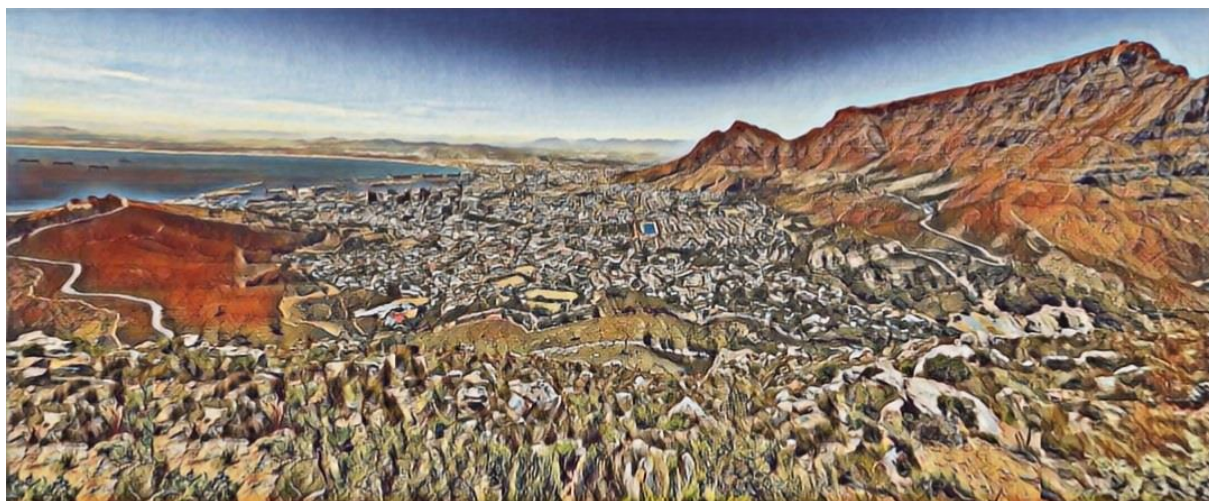
*Poviedkový román napísaný v štýle magického realizmu
zo série „Príbehy spoza horizontu“. Osemnásť romantických,
dobrodružných, detektívnych a iných skutočných príbehov
z mojich nebezpečných misií po celom svete, do ktorých sa mi
takmer vždy priplietla nejaká osudová žena, ktorá z toho
napriek mojej vôli spravila červenú knižnicu.*

Obsah

Česká spojka v Kapskom meste alebo Nočný výlet s Karlom Gottom.....	5
Vernisáž s parížskymi múzami alebo Čo všetko odvíal čas.....	21
Hosteska z autosalónu.....	32
Absurdnosť viedenského surrealizmu alebo Kam sa podeli dokonalí muži.....	42
Víkend s Dorou.....	56
Uteč.....	63
Schovaný, neschovaný... idem!.....	81
Nuda v Brne alebo Rande na slepo.....	92
Dánsky princ alebo Osamote s Tamarou de Lempickou.....	107
Drahokam z austrálskeho Uluru.....	114
Výťah na Mesiac alebo Nehovor mi Mačička!.....	121
Agentky z Globsecu alebo Čínsky lampión šťastia.....	135
Najväčší obchodník na svete.....	146
Unikát.....	158
Skrotenie zlého muža.....	170
Čajová lyžička zasahuje.....	175
Lovestory s princeznou Solingen.....	184
Sám s nohami na stole alebo Môj návrat za horizont.....	190

Česká spojka v Kapskom meste alebo Nočný výlet s Karlom Gottom

Gina, vieš, že nemôžem inak... ale ďakujem ti za tie nádherné spoločné chvíle. Veľa nechýbalo a ostal by som tu s tebou navždy...

Sedím v hudobnom klube The Bank na Queen Victoria Street v centre Kapského mesta. Čakám tu na svojich kamarátov, aby som spolu s nimi zo seba spláchol dlho plánovanú misiu, završenú včerajšou úspešnou akciou v štýle filmu Dannyho jedenástka. Ale toto bola skutočná akcia, žiadna filmová scéna. Čo sme mali nájsť, sme našli, zaistili a náš tím, s ktorým som sem pred týždňom dorazil, sa organizovane rozptýlil i s dôkazmi o jednom toxickom miliardovom kontrakte, na ktoré už úpenlivo čaká Európska prokuratúra a ktoré o pár týždňov narobia veľké vrásky blond'avej hlave Európskej komisie.

Ja som sa však tu v Kapskom meste plánoval ešte stretnúť so svojimi kamarátmi z regimentu, s ktorými som kedysi dávno prežil zopár skvelých rokov ďaleko za horizontom, aby sme dnes utužili staré priateľstvo. Z toho dôvodu som si svoj pobyt predĺžil o celý víkend.

Je piatok, osem hodím večer, chill-out time, klub sa začína zaplňať mladými ľuďmi, túžiacimi po zábave. Väčšinou sú to sekretárky a poslanecké asistentky z juhoafrického parlamentu, sídliaceho cez ulicu, zamestnanci miestnych bánk, černosí, sem tam belosi, ale je tu i zopár Číňanov, ktorí tu pracujú pre veľké čínske firmy, plazivo, ale vytrvalo obsadzujúce celú Afriku. Cez deň sem chodia na menučko, ale pred večerom čašníci podnik upracú, zapoja aparatúru a premenia na tančiareň.

Napriek tomu, že centrum mesta je bezpečné miesto na zábavu pre všetkých, turisti trávia večery v klasických mestských baroch či v uzavretých hotelových komplexoch. Škoda, lebo zatancovať si tu s nejakou cudzinkou je vždy dobrá tanečná skúsenosť.

Toto je však miesto pre znalcov, tu sa tancuje najlepšia africká kizomba v meste. Svalnatý čierny dídžej s veľkými slúchadlami na krku a v bielom tričku s logom Botanik Social House, podniku, kde sa tento klub nachádza, púšťa chytľavé kizombové hity. Kizomba je najrozšírenejší moderný tanec v celej Afrike. Jednoduché rytmy, vypeckované basy, do toho podmanivý spev a hlavne erotické tanečné vlnenie telo na telo, tak typické pre celý tento kontinent.

Černošky vo vysokých opätkoch, obťahaných šortkách a minisukniach sa vlnia na parkete v eroticky lascívnych pózach, držiac sa svalnatých ramien svojich tanečných partnerov, pripomínajúc svojimi pohybmi turecké brušné tanečnice. Koketne pokukujú po sediacich hosťoch, akoby ich chceli navadiť na parket.

V podniku je intímna atmosféra, ambientné modré diskotékové svetlo plynulo prechádza do eroticky červeného, podľa hudby, ktorú DJ práve púšťa.

Plyšové boxy, rozostavané po stranách veľkého parketu poskytujú intímny priestor pre skupiny sediacich a popíjajúcich mladých ľudí. Na bare sedia ženy s najdlhšími nohami Južnej Afriky.

Čašníci roznášajú výborné miestne pivá Castle Lager či Carling Black Label, ale občas si niekto pre spestrenie chute objedná i európsky Amstel alebo Carlsberg. Sem tam si niekto dá víno, hlavne biele slečny.

„Willem a Karel“

Prichádzajú moji dvaja dobrí kamaráti, Willem a Karel.

Willem, rodák z nebezpečnej periférie Kapského mesta, si po odchode do civilu založil najväčšiu bezpečnostnú agentúru v meste, poskytujúcu ozbrojenú ochranu bohatým obyvateľom Kapského mesta. Je to veľmi výnosný biznis, lebo ozbrojené prepady sú tu na dennom poriadku a rýchla a efektívna pomoc nekompromisnej ozbrojenej posádky veľkého pick-upu je na nezaplatenie.

Okrem toho občas hráva vedľajšie úlohy v juhoafrických seriáloch a filmoch, zväčša nebezpečných chlapov a zvodcov a vzhľadom na svoju svalnatú postavu a dlhé vlasy pôsobí uveriteľne a na mladé ženy veľmi príťažlivo. Taký juhoafrický Can Yaman. Prvýkrát sa dokonca za mladi mihol v pokračovaní kultového filmu Bohovia sa museli zbláznit' II.

Karel je český emigrant, ktorý sa po rokoch potulovania po svete so zaslúžene získaným francúzskym pasom konečne usadil v Kapskom meste, za výdatnej pomoci kamaráta Willema. Karel robí osobného vodiča manažmentu jednej nadnárodnej firmy

a po víkendoch príležitostného bodyguarda celebrit. Je to veľký milovník pesničiek Karla Gotta, ktorými v aute masíruje sluch všetkých svojich pasažierov. So svojimi šedivými vlasmi a upravenou bradou pôsobí ako uhladený dvojník Georgea Clooneyho. Ideálny súkromný vodič a spoločník.

Tak sme sa družne po roku opäť zväčša Karlove pikantné historky s manažérkami a celebritkami.

Na parkete sa v rytme kizomby vlnilo zo pätnásť párov, tvoriac príjemnú vizuálnu a akustickú clonu pre náš družný rozhovor. Asi po hodine k nášmu boxu pristúpili dve mladé slečny v úradníckym kostýmčekoch, belošky, Karla sa niečo pýtajú miestnou afrikánčinou. Z tej ich hatlaniny, pripomínajúcej holandskú flámčinu, som pochopil síce iba tri slová, ale pointu som zachytil. Že či si môžu prisadnúť, lebo všetky ostatné boxy boli už plné...

Keď si prisadli (samozrejme, že mohli...), hneď si uvedomili, kto to sedí v prítmí vedľa nich. Willem, bradatý archetyp otca, ten ochranca žien so širokými ramenami, ležérne sediaci v bavlnenej bielej košeli s dreveným zuluským náramkom na svojom mocnom zápästí... Usmial sa na ne jemným, dvojzmyselným úsmevom, prižmúriac pritom oči, prstami jemne hladiac okraj svojho pohára, ako keby to boli bradavky slečniných vzrušených prs. Tie dve biele dievčatá z neho boli okamžite mokré...

Keby luskol prstami, tak mi verte, že ani jedna z nich by neriešila nejakú antikoncepciu...

Išiel som si radšej zatancovať na parket s jednou černoškou so zapletenými dreadmi, ktorá po mne stále pokukovala, lebo som vytušil, že naša uzavretá chlapecká debata pri stole je nateraz nemožná.

Vnili sme panvami v tesnom objatí, rezonujúc na parkete v rytme sensual kizomby. Tie miestne černošky to fakt vedia. Tancujú ju od mladosti, je to pre nich každodenná aktivita. Skvele som si s touto exotickou tanečnicou zatancoval, ale po pol hodine som sa vrátil sa k nášmu stolu, pretože sa pri ňom začala diať zaujímavá scénka.

Dolu schodmi do klubu rázne vkročila elegantná dáma v čiernom kostýme s minisukňou, v červenočiernych lodičkách, s kabelkou a vyzváňajúcim mobilom v ruke. Vyzerala ako prísna banková manažérka. Akonáhle zbadala pri našom stole sedieť tie dve vlhké slečny, ráznym krokom dokráčala k nášmu uzavretému boxu, spoza ktorého trčali Amande a Elize iba ich krásne blond'ové hrivy. Dievčatá sa preľakli, ale na viac sa nezmohli. Willem s Karlom sa len neveriacky pozerali, ako ich tá dáma začala hlasno kárať.

Bola to Amandina mama. Dievčatá nemali dovolené samé sa ísť do mesta bez sprievodu zabávať. Aj keď majú dvadsať rokov, dohoda znela jasne. Majú počkať na ňu. Taký rodinný pedagogický dozor. Na porazenie... ale Safety first alebo ako hovoríme my: Votre sécurité est notre priorité.

Obe dievčatá študujú právo na miestnej univerzite a popritom praxujú v Parlamente, ktorý sa nenachádza v hlavnom meste Pretórii, ale tu, v Kapskom meste, naproti nášho tanečného klubu The Bank. Nemajú to veru za zábavou ďaleko...

„Tichá sila“

Gina. Štíhla sexi dáma s ladnými pohybmi, melodickým hlasom a modrými očami, ktorá dbá na svoju postavu i vizáž. Starostlivá, slušná, ale pritom nekompromisne ochranárska, pokiaľ ide o vlastnú rodinu. No skrátka taký rodinný ideál. A emočne ...nechcem napriamo povedať že je to taká MILF, ale viete si asi domyslieť, aké vedia byť zrelé blondíny...

Charizmatický Karel chvíľu Ginu pozoruje a čaká, kým jej klesne adrenalín. Po piatich minútach káravého monológu voči dievčatám sa pomaly ukludňuje. Karel, sediaci v bavlnenej safari košeli s vyhrnutými rukávmi, jej pokojným hlasom nenútené vysvetľuje, že s nami sú v bezpečí. Predstavuje sa jej, podávajúc jej svoju mocnú ruku s vystupujúcimi žilami na predlaktí. Má s ukludňovaním dám bohaté skúsenosti. On je taká tichá sila, ukludňuje nielen svojim prenikavým pohľadom a hlbokým, rezonujúcim hlasom. Nenadarmo bol našim najlepším sniperom v SAED.

„To ste Vy???”

Keď sa jej predstavil aj Willem, zbystrila pozornosť, lebo tí dvaja vetrom ošľahaní fešáci sa jej zjavne zapáčili. Už netlačila dcéru a jej najlepšiu kamarátku k odchodu domov. Nervózne si začala prehrabovať v pramienkoch vlasoch, sadnúc si oproti nim. Dievčatá vycítili príležitosť, že sa domov možno hneď nepôjde a objednali karafu skvelého miestneho Cabernetu Sauvignon zo

Západného pobrežia. Zabralo to, Gina si s nami všetkými priťukla a odpila si plný dúšok z veľkého degustačného pohára na vysokej stopke, v ktorom si prevaľovala toto husté, karmínovo červené víno, lahodne voňajúce po citrusovom ovocí, plné vôní morského pobrežia a kvetov Stolovej hory, tróniacej nad mestom, nevedomujúc si v tom momente, že šoférovať nazad potom asi nebude môcť.

Napokon sa Gina obrátila aj na mňa, ktorý som sa až doteraz nezapájal do debaty, ale som sa decentne držal v úzadí a mimo jej zorného uhla.

Predstavila sa mi, priťukli sme si.

Keď som sa jej predstavil ja, s otvorenými ústami na mňa ostala pozeráť ako na zjavenie.

– To ste Vy???... Ja... som... redaktorka Penguin Random House, ja som zodpovedná za anglické vydanie všetkých Vašich kníh tu v Južnej Afrike... ach...

– Vaše knihy som si brávala vždy na noc do postele a predstavovala som si ... a chytila ma za ruku. Vidím slzy dojatia v jej očiach.

– A Vy tu teraz sedíte so mnou... búši mi z Vás srdce, nemôžem sa nadýchnuť... pokračuje šepkajúc, držiac ma vlhkou dlaňou za predlaktie, pozerajúc pritom na moje ústa.

„Žijeme len raz...“

Obe dievčatá len neveriacky pozerajú na Amandinu mamu, ako sa ku mne nekriticky správa. Samotnej Amande to bolo trápne, že sa jej mama správa ako tínedžerka, ale na druhej strane, ako

sa ony správali k Willemovi, to bol ešte vyšší hormonálny ohňostroj. Tak čo... komu by nelichotili také fanynky. Žijeme len raz...

– *Dámy, dnes večer sme ešte pozvaní na návštevu k nášmu priateľovi Pietersovi do presláveného vinárstva v Novej Constantii. Musíme sa s vami rozlúčiť... ledaže by ste nám chceli robiť spoločnosť...* hovorí Willem hlbokým a rozvážnym hlasom našim spoločníčkam.

„Armed Response“

No hádajte, ako na túto ponuku naše dámy zareagovali...

Je piatok, teplý aprílový večer končiaceho leta (tu sme na južnej pologuli, tu sú ročné obdobia opačne, než u nás). Zaplatili sme pri bare útratu a na parkovisku sme nasadli do Willemovho pick-upu, hrozivej beštie, takmer šesť metrov dlhej bielej strážnej Toyoty Tundra s obrovskými offroadovými pneumatikami, so zatmavenými sklami, svetelnou rampou na streche a odstrašujúcimi reflexnými polepmi Armed Response.

Moji priatelia si s dievčatami sadli do kabíny auta, v strede ktorej tróni držiak s dvomi nabitými automatickými brokovnicami Atchisson AA 12, ale na mňa a Ginu ostala iba zadná korba so – síce mäkkou, ale predsa len lavicou. Dáma v kostýme na korbe pick-upu a dve ledva dospelé dievčiny v kabíne. Ale žiadny strach, tvrdý výcvik, bojové skúsenosti a nabité zbrane na palube máme, keby nás chcel niekto prepadnúť, dostojíme logu Armed Response.

Vyrážame z parkoviska. Karel vsunie Willemovi do prehrávača svoje USBčko so skladbami Karla Gotta. Tento Gottov fanatický obdivovateľ si ich nosí všade so sebou a púšťa si ich stále dokola ako indickú mantru. Ani teraz nesklamal.

Cez spustené okná sa do krajiny šíri Gottova melodická kantiléna *Pokaždé*.

- *Pokaždé, když tančíš přede mnou, mám chuť pít tvou krásu bezednou...*

Rýchla diskotéková melódia nám vháňa úsmevy na tvár. Ale jej českému textu rozumie iba Karel a ja.

Vyrážame z centra po výpadovke Victoria Road popri západnom pobreží. Je to dnes najkratšia a najbezpečnejšia trasa. Ved' viete, piatok...

„Cigánsky šluk“

Slnko pred chvíľou zapadlo za horizontom, zanechávajúc na oceáne karmínovo červené blýskavé odrazy. Slaný teplý morský vzduch vanúci od oceánu do vnútrozemia nám fúka do vlasov. Oceán šumí, zvuky vln dorážajúcich na skalnaté pobrežie sa miesia s Gottovým spevom.

Zapalujem si na korbe pick-upu lahodnú kubánsku cigaru Cohiba Esplendidos. Poťahujem si z nej. Pozerám na Ginu, ako jej vo vetre vlajú jej krásne blond vlasy.

– *Gina, poznáte Cigánsky šluk? Naučím Vás ho...*

Trikrát sme navzájom inhalovali z úst do úst cigarový dym, až sa nám zakrútila hlava. Ešteže sme sedeli opretí o kabínu.

– *Potykejme si...* navrhla mi Gina v návale eufórie.

– *Dáme si aj pusu?*... pýtam sa jej, nečakajúc dlho na odpoveď...

Bolo to dlhé zoznamovanie. Jej vlasy i pery som cítil všade.

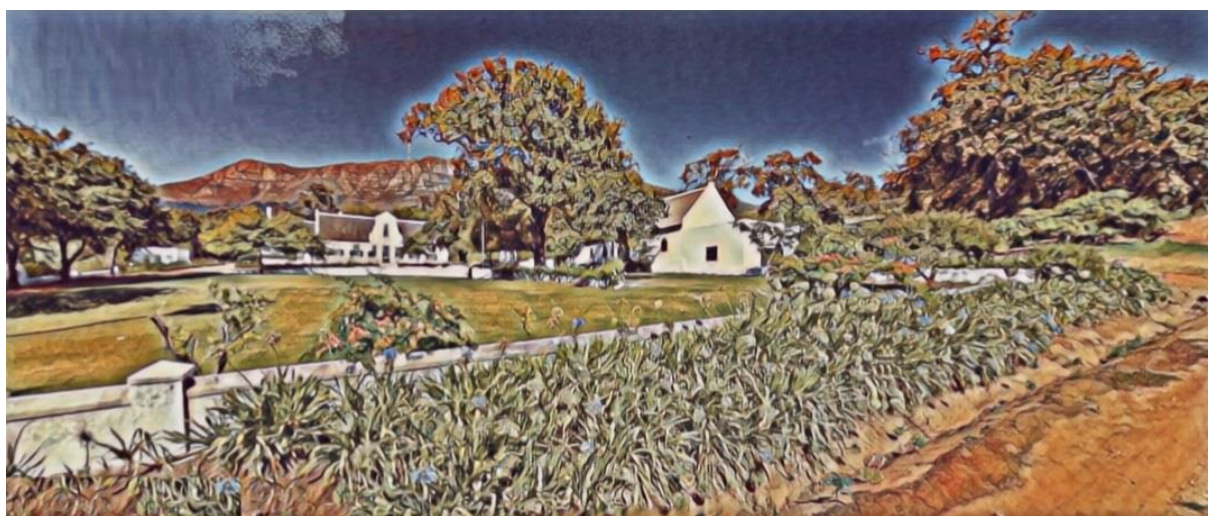
Naša terénna Toyota sa štverá kľukatými cestami po Constantia Main Road, brumkajúc si svojim silným dieselovým motorom pomedzi zarastené zrázy južného cípu Stolovej hory, kymáčajúc nami zľava doprava, ale nám to vôbec neprekáža. Do toho nám cez otvorené okná spieva Karel Gott svoju skladbu Milenky pláčou.

Nad cestou presvitá pomedzi stromy mesiac v splne. Teplá morská bríza kľžuca sa po úbočiach Stolovej hory, naberajúca cestou vône lúčnych kvetov, nám príjemne ochladzuje naše spotené telá. Je to priam gýčová romantika...

Ja, sediac na korbe s krásnou dámou, mierne omámenou cigarovými šlukmi a so zbozkávaným rúžom na perách, chutiacim mi po mede, počúvajúc Gottove kantilény, ozývajúce sa z vnútra kabíny, kde s dvomi čerstvo dospelými študentkami sedia dvaja svalnatí, pokojní ochrancovia slabých žien...

- Kedyž milenky pláčou, to pleť si jen čistí...

Niečo pred pol jedenástou sme dorazili do Pietersovho vinárstva v Novej Constantii na juhovýchodnom úpätí Stolovej hory. Krásne zrekonštruované biele budovy obkolesené nekonečnými radmi dokonale upravených viníc sa odrážali v mäkkom žltom svetle solárnych lúčov, decentne zapustených v úhľadne pokosenom trávniku.

Pieters nás privítal i so svojou krásnou manželkou Beatrice, bývalou známou juhoafrickou modelkou. Vôňa dozrievajúceho hrozna, vanúca z viníc pod veľkou terasou, na ktorej sedíme, mi pripomenuli ich dcéru Sashu, s ktorou som pred viacerými rokmi ako jej bodyguard zažil v tomto meste nezabudnuteľnú divokú nočnú vymetačku tanečných podnikov, tá tu dnes chýbala. Keď

skončila miestnu univerzitu, odišla do USA, kde sa i vydala a už má i dieťa. Ale na to romantické ráno na terase Pietersovej haciendy, kam sme za úsvitu dorazili z nočnej tanečnej žúrky, popíjajúc víno a sledujúc pritom spoza ranného oparu vychádzajúce slnko nad nekonečnými vinicami, na to sa nedá zabudnúť... ani na jej krásne hladké nohy, ktoré som jej pri tom masíroval. Ale to je minulosť...

„Kizomba bude lepšou voľbou.“

Všetci sme si posadali okolo bohato prestretého stola, otvorili fľašu skvelého silného Merlotu, ktorým je Pietersovo vinárstvo preslávené a zoznámili sme domácich s našimi tromi dnešnými spoločníčkami. Karel hodlal do hudobnej veže zasunúť svoje USB s Gottovými odrhovačkami, ale ja som mu decentne naznačil, že Gotta sme už dnes mali vyše práva.

Kizomba bude lepšou voľbou. Veď sme v Afrike, tak nebudme takí hudobní globalisti. Nie sme síce v Angole, kde kizomba vznikla, ale aj tu na južnom cípe kontinentu je to stále Afrika. A nehodlám si vytvoriť Pavlovov reflex na Gottove pesničky, spájajúc si ich iba s medovými perami vášnivej Giny.

„Taká rodinná idylka.“

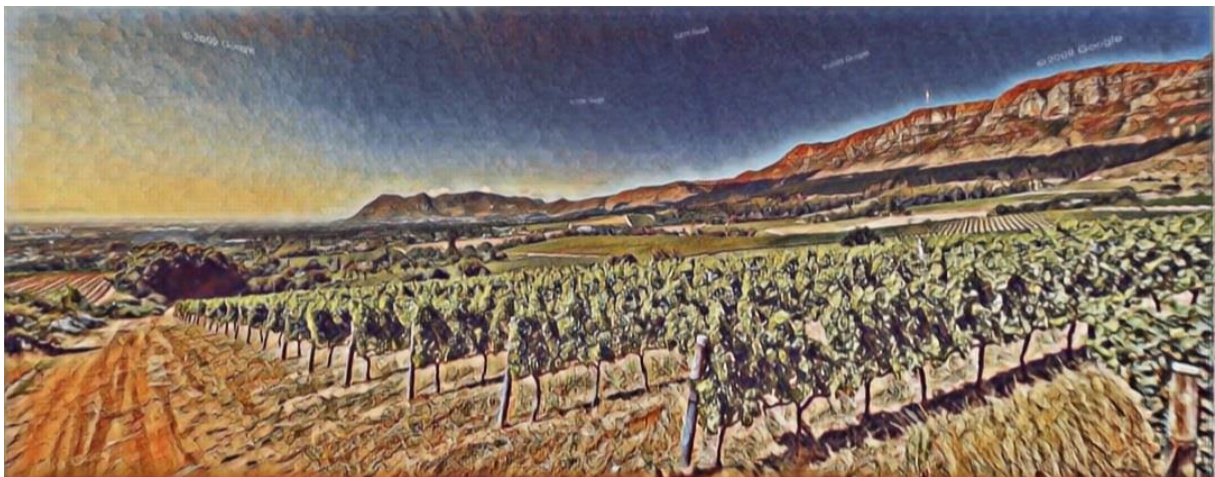
Dum dum dum, teakovou terasou znie kizombový podmaz na pozadí nášho družného rozhovoru. Spomíname na staré časy v regimente, na tie dva roky v Guyane, na pekelný polrok na Tahiti, na euforický koncert legendárneho Sugar Mana, ktorý sme pred ôsmimi rokmi spolu zažili a naskakuje nám pritom z tých úžasných spomienok husia koža.

Pri tretej fľaši Merlotu a v závoji oceľovomodrého dymu kubánskych cigár sme si ani nevšimli, že sa pomaly brieždi.

Rozhliadam sa okolo seba. Willem nežne hladí Amandu pod rozpustenými vlasmi po jej štíhlej šiji. Elize, opretá o Karlovo rameno, sa hrá s jeho mocnou dlaňou. Pokračujem v rozhovore s Pietersom a Beatrice, zatiaľčo nechtom jemne škrabkám Ginu na chrbte pod blúzkou. Kam sa na mňa hrabe so svojim prstom Maroš Kramár...

Taká rodinná idylka.

Je sobota pred obedom, zobúdžeme sa na terase poprikryvaní dekami. Aké milé od našich štedrých hostiteľov... Slnko je už vysoko na obzore, ale my, driemajúc pod veľkými záhradnými slnečníkmi sme si to ani nevšimli.

Po voňavej káva s čerstvo upečeným holandským jablkovým koláčom (no veď to boli pôvodne Búri...) sme sa rozlúčili s Pietersom a Beatrice a odchádzame do mesta i s výslužkou v podobe cinkajúcich fliaš Merlotu na korbe, na ktorej opäť sedím ja s Ginou. Pozeráme sa seba, vediac, že náš spoločne prežitý

víkend sa kráti. Zajtra odlietam do Európy. Hladím jej lýtka. Má krásne klenuté priehlavky...

„Život nie je len o prvých miestach.“

Najkratšou cestou po severojužnej výpadovke Rhodes drive sa blížime do centra Kapského mesta. Prechádzame okolo majestátnych tehlovočervených budov miestnej univerzity, kde študujú Amanda s Elize.

Gina mi ticho plače na ramene. Šeptám jej, že dnes sa jej budem venovať celý večer. Prosí ma, aby som ešte týždeň s ňou ostal. Lebo čo sa jej v živote nepodarilo splniť, si chce so mnou nahradiť.

Ale život nie je len o prvých miestach, Gina... Povinnosť ma volá späť do Európy.

Ostal som s Ginou v Kapskom meste napokon ešte štyri dni a noci. Nemohol som inak, táto žena ma svojou vášňou a oddanosťou úplne pohltila...

Karel ma na piaty deň odviezol podvečer na letisko. Cez otvorené okno sa snažím ešte naposledy precítiť vôňu blízkeho oceánu. Čaká ma celonočný let do Paríža. Božský Kája mi z USBčka spieva na rozlúčku skladbu *Když milenky pláčou*.

Gina, vieš, že nemôžem inak... ale ďakujem ti za tie nádherné spoločné chvíle.

Veľa nechýbalo a ostal by som tu s tebou navždy...